



Arrest

nr. 145 917 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juli 2014 heeft verzoeker een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), dit op grond van wettelijke samenwoning met een Spaanse onderdaan.

1.2. Op 29 december 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Vooreerst dateert de wettelijke samenwoning van 18.03.2014, de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de referentiepersoon dateert van 10.07.2014, vandaar dat niet kan worden vastgesteld dat betrokkene, voorafgaand aan de aanvraag, reeds sinds één jaar samenwonend was met de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid wenst aan te tonen reeds twee jaar lang een relatie te hebben met de referentiepersoon en intensieve contacten met haar te onderhouden, alsook haar minstens 3 keer te hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen, werden volgende bewijsstukken voorgelegd:

- ongedateerde foto's: aangezien de foto's niet digitaal van een datum voorzien zijn, noch vergezeld zijn van objectief verifieerbare elementen kan niet nagegaan worden wanneer ze genomen zijn of in welke context (plaats, gelegenheid), bijgevolg is het onmogelijk na te gaan hoelang betrokkene elkaar al kennen en of de foto's een daadwerkelijke neerslag zijn van een relatie van minstens twee jaar.

Op basis van deze bewijsstukken kan niet worden vastgesteld dat betrokkene een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met mevrouw R..

Van een gemeenschappelijk kind is nergens sprake.

Gezien op geen enkele manier, overeenkomstig de mogelijkheden in de wet, werd aangetoond dat betrokkene een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met de Spaanse onderdane, kan het verblijfsrecht van betrokkene niet erkend worden.

Het voorgelegde arbeidscontract van betrokkene, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, alsook van de zorgvuldigheidsplicht, door een beslissing die op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Betreffende het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden opgemerkt dat:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Verzoeker merkt op dat hij op 3 juli 2014 een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Hiervoor baseerde hij zich op de verklaring van wettelijke samenwoning die hij met zijn partner aflegde. Deze partner heeft de Spaanse nationaliteit en is als Unieburger in België gevestigd (E-kaart). Het verblijfsrecht wordt aan verzoeker geweigerd om reden dat niet afdoende wordt bewezen dat hij met zijn partner een duurzame en stabiele relatie heeft zoals omschreven in de ter zake geldende bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Dit is nochtans wel het geval.

Bij lezing van de bestreden beslissing stelt verzoeker vast dat de stukken welke hij ter staving van zijn aanvraag indiende op onzorgvuldige wijze werden beoordeeld en dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zijn beslissing niet in redelijkheid verantwoordt.

In het bijzonder heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris nagelaten de voorliggende elementen in hun onderling verband te beschouwen.

Het is immers niet omdat de voorgelegde elementen afzonderlijk en op zichzelf genomen geen afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie vormen dat zij in hun geheel en onderlinge samenhang zulk bewijs niet kunnen leveren.

Verzoeker heeft minstens een begin van bewijs aangebracht zodat men hem minstens de gelegenheid had moeten bieden dit verder aan te vullen, alvorens een beslissing te nemen en de verblijfsmachtiging te weigeren.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit immers voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. (RvSt. 18 september 1984, nr. 24.651, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van Bestuur, 43)

Waar in casu nagelaten werd dit te doen, is de bestreden beslissing genomen met een miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel en werd zij niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Eén en ander geeft dan ook geen blijk van een zorgvuldige beoordeling van het dossier.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin de schending wordt opgeworpen van de materiële motiveringsplicht, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

2.4. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.5. In het administratief dossier bevinden zich de in de bestreden beslissing beoordeelde stukken, namelijk:

- verklaring van wettelijke samenwoning van 18 maart 2014;

- 4 ongedateerde foto's waarop verzoeker samen met zijn partner te zien zou zijn.

2.6. Uit de bestreden bijlage 20 blijkt dat elk door verzoeker neergelegd stuk wordt beoordeeld door de verwerende partij. Verzoeker gaat nergens in op deze gedane beoordeling. Met zijn simpel betoog dat verwerende partij heeft nagelaten de voorliggende elementen in hun onderling verband te beschouwen, kan verzoeker de motivering van de bestreden bijlage 20 niet aan het wankelen brengen. De Raad ziet niet in en verzoeker laat na te duiden hoe elk stuk dat op zich niet kan aantonen dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie, hetzij omdat er niet kan worden vastgesteld dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag, reeds sinds één jaar samenwonend was met de referentiepersoon, hetzij omdat het onmogelijk is na te gaan hoelang verzoeker en de referentiepersoon elkaar al kennen en of de foto's een daadwerkelijke neerslag zijn van een relatie van minstens twee jaar, samen genomen wel kunnen aantonen dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie derwijze dat de verwachting kon worden gekoesterd dat verwerende partij motiveert waarom de stukken samen genomen ook niet volstaan.

2.7. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij minstens een begin van bewijs heeft aangebracht zodat men hem minstens de gelegenheid had moeten bieden dit verder aan te vullen alvorens een beslissing te nemen en de “*verblijfsmachtiging*” te weigeren, wordt nogmaals opgemerkt dat de bewijslast inzake het bestaan van een duurzame en stabiele relatie bij de aanvrager ligt. Het komt de aanvrager toe niet een begin van bewijs doch wel het bewijs te leveren van een duurzame en stabiele relatie. Verzoeker toont ook niet aan welke bijkomende stukken hij had neergelegd mocht hij daartoe de gelegenheid hebben gekregen.

2.8. De theoretische beschouwingen van verzoeker aangaande de opgeworpen geschonden geachte beginselen noch zijn overtuiging dat ze geschonden werden door de bestreden bijlage 20 tonen daarvan een schending aan.

2.9. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen, noch met overschrijding van de ruime

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet beschikt

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. In het tweede middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden dd. 4 november 1950.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) Verzoeker meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat hem het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat hij niet langer kan samenblijven met de levenspartner van zijn keuze en met wie hij een overeenkomst van wettelijke samenwoning heeft afgesloten.

Er is echter in casu geen betwisting over het feit dat verzoeker op heden met zijn partner samenwoont en met haar op stabiele wijze een effectief gezin vormt, minstens werd dit niet in de bestreden beslissing in twijfel getrokken. Verzoeker een wettelijk verblijf in België ontzeggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoeker, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijke bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

2.11. Voor zover kan worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst of dat van zijn partner. Het is pas in de mate dat

de vreemdeling aan toont dat het gezinsleven elders bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoeker, die geen eerder legaal verblijf genoot in België, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn partner te blijven met wie hij op 18 maart 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde terwijl hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bijlage 20 houdt niet in dat verzoeker voorgoed gescheiden wordt van zijn Spaanse partner. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA